

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการให้ข้อมูลต่อความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของผู้ปกครองเด็กป่วยโรคมะเร็ง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ ผู้ปกครองเด็กป่วยโรคมะเร็งที่เด็กมีอายุต่ำกว่า 15 ปี และได้รับการรักษาด้วยเคมีบำบัดหรือรังสีรักษา ในหอผู้ป่วยกุมารเวชกรรม 5 โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยนครเชียงใหม่ ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2549 ถึงเดือนมกราคม 2550 จำนวน 40 ราย เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง และแบ่งออกเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 20 ราย โดยจับคู่กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองให้มีคุณสมบัติใกล้เคียงกันในเรื่องการวินิจฉัยโรค การรักษาโรค ของเด็กป่วยโรคมะเร็ง และความเกี่ยวข้องของผู้ปกครองกับเด็กป่วยโรคมะเร็ง รวมทั้งคะแนนความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของบุตรของผู้ปกครองอยู่ในระดับเดียวกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. แผนการให้ข้อมูลแก่ผู้ปกครองเด็กป่วยโรคมะเร็งตามทฤษฎีของมิเชล (Mishel, 1988) ซึ่งผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 6 ท่าน และนำไปทดลองใช้กับผู้ปกครองเด็กป่วยโรคมะเร็งที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 ราย เพื่อประเมินความสามารถในการเข้าใจเนื้อหา หลังจากนั้นปรับปรุงแก้ไขจนสมบูรณ์ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบประเมินความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของบุตรในผู้ปกครองของมิเชล (Mishel, 1983) ซึ่งแปลย้อนกลับโดย สุริภรณ สุวรรณโอสธ (2547) ได้ทดสอบความเชื่อมั่นโดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (cronbach' s alpha coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .85

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองและรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดยวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลด้วยสถิติเชิงพรรณนาในการเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของบุตรก่อนและหลังการทดลองในกลุ่มทดลองใช้สถิติทดสอบค่าทีชนิด 2 กลุ่มที่สัมพันธ์กัน (paired t-test) และใช้สถิติทดสอบค่าทีชนิด

2 กลุ่มเป็นอิสระต่อกัน (independent t-test) ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของบุตรหลังการทดลองระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของบุตรในผู้ปกครองเด็กป่วยโรคมะเร็งหลังได้รับการให้ข้อมูลตามแผนการให้ข้อมูลต่ำกว่าก่อนได้รับการให้ข้อมูลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t=19.451, p < .001$)
2. ความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของบุตรในผู้ปกครองเด็กป่วยโรคมะเร็งที่ได้รับการให้ข้อมูลตามแผนการให้ข้อมูลต่ำกว่ากลุ่มที่ได้ข้อมูลตามการพยาบาลตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t=16.885, p < .001$)

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ด้านปฏิบัติการพยาบาล

พยาบาลที่ให้การดูแลเด็กป่วยโรคมะเร็งสามารถเข้าใจวิธีการให้ข้อมูลเพื่อลดความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของบุตรที่สร้างตามทฤษฎีความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของมิเชล (Mishel, 1988) ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับความเจ็บป่วยของบุตรด้วยวิธีการใช้คำถามกระตุ้นการคิดของผู้ปกครองและตรวจสอบความเข้าใจของผู้ปกครอง และสามารถนำไปใช้ในการให้ข้อมูลแก่ผู้ปกครองเด็กป่วยโรคมะเร็งเพื่อช่วยให้ผู้ปกครองมีความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของบุตรลดลง

ด้านการวิจัย

ผลการวิจัยสามารถนำไปเป็นข้อมูลสำคัญสำหรับการทำวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้องกับการลดความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยในผู้ปกครองเด็กป่วยโรคเรื้อรังอื่นๆ ต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาผลของการให้ข้อมูลเป็นกลุ่มต่อความรู้สึกไม่แน่นอนความเจ็บป่วยของบุตรในผู้ปกครองเด็กป่วยโรคมะเร็ง

2. ควรมีการศึกษาในระยะยาว โดยการให้ข้อมูลและประเมินระดับของความรู้ที่
ไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของบุตรเป็นระยะ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved